

[Hauberg.]

af dette Arbejde, maa der gøres noget for at faa de bedst kvalificerede frem til de Konsulentstillinger, der her er Tale om.

Lovforslagets Hensigt er rigtig, men jeg kunde ønske, at det henvistes til en kort Udvalgsbehandling, for at man maaske kunde faa dets Hensigt nøjere præciseret.

Med disse Ord anbefaler jeg Lovforslaget til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Vanggaard: Jeg har aldrig følt mig overbevist om, at den Ordning, vi traf i 1925 om en Skoleinspektørstilling, var uheldig. Man kan naturligvis sige, at een var for lidt. Dengang havde vi slet ingen, og vi vovede ikke at foreslaa mere end een, men Institutionen kunde jo udmærket have været oprettet, og saa kunde man have suppleret den med Skoleinspektøren underlagte Viceinspektører. Imidlertid har Grønlands Styrelse aldrig syntes om denne Skoleinspektørstilling, og da Styrelsens Anskuelse praktisk talt altid trænger igennem, er dette Embede ikke blevet oprettet. Der har været en kort Konstitution, og man er saa gaaet over til Ansættelse af Skolekonsulenter. Det er nu en Kendsgerning, og jeg kan gaa med til, at vi bygger videre paa dette Grundlag, saaledes at Skolekonsulenter træder i Stedet for Skoleinspektøren, der jo vilde have haft en betydelig stærkere Stilling og større Selvstændighed.

Jeg kan imidlertid ganske slutte mig til den Udtalelse, der er fremsat af det ærede Medlem Hr. Hauberg om, at Definitionen med Hensyn til de Kvalifikationer, der fordres, er for svag, og at man mindst maa kræve, at vedkommende skal have den danske Lærereksamen, ligesom der maa være Adgang til at faa Folk med endnu bedre Uddannelse, Skoleembedseksamen, og i visse Tilfælde Teologer. Der er jo adskillige Præster i Grønland, der har indlagt sig overmaade stor Fortjeneste med Hensyn til Skolevæsenets Udvikling, og man vil jo ikke kunne nægte, at en af disse ogsaa maatte kunne egne sig til en saadan Stilling. Det er ganske sikkert nødvendigt, at der kommer noget mere Fasthed i dette. Det gælder jo om at faa meget dygtige Folk. Som det ærede Medlem Hr. Hauberg sagde, har vi, hver Gang vi har været deroppe, første Gang i 1923, fra den grønlandske Befolkning mødt Kravet om at faa Lejlighed til at lære mere Dansk, og vi har altid sagt, at vi sympatiserede med dette Krav, men der har været gjort saare lidt for at imødekomme det. Jeg vil haabe, at den

Ordning, som her træffes, maa bidrage til, at dette Ønske fra Grønlændernes Side i højere Grad imødekommes, og hermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale dette Lovforslag til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Victor Pürschel: Inden jeg gaar over til at gøre nogle Bemærkninger om selve Forslaget, vil jeg gerne tillade mig at gøre en formel Bemærkning med Hensyn til Forslagets Behandling. Der staar i Styrelsesloven, Lov Nr. 134 af 18. April 1925, § 7 en Bestemmelse om Grønlandsudvalget, og denne Bestemmelse gaar ud paa, at Udvalget skal afgive Betænkning i alle Spørgsmaal, der er af almindelig Betydning for Grønlands hele Stilling, derunder Ændring i de gældende Bestemmelser om Adgang til Landet og om Monopolhandelen. Nu er vi i Grønlandsudvalget af den Opfattelse, at Spørgsmaalet om Ordningen af Tilsynet med Folkeskolen i Grønland er et Spørgsmaal af saa stor Betydning, at det havde været naturligt at forelægge dette Spørgsmaal for Grønlandsudvalget, og jeg har af Udvalget faaet det Mandat at sige det ved denne Lejlighed. Jeg siger, at det havde været naturligt at gøre det.

Jeg er ikke blind for, at man maaske kan fortolke Lovens Ord saaledes, at man siger, at det strengt taget ikke falder ind derunder, men jeg vilde meget nødig have, at man fra Grønlands Styrelse ser saaledes paa denne Lovbestemmelse, at man kun efterkommer den i de Tilfælde, hvor man er pisket til at gøre det. Jeg vilde meget gerne, at man fra Grønlands Styrelses Side anlagde det Synspunkt over for Grønlandsudvalget, at her havde man et Instrument, som var egnet til at lette Styrelsens Samarbejde med den danske Rigsdag, og ogsaa et Instrument, der har sin store Betydning for Bevarelsen af det rette Forhold mellem den grønlandske Befolkning og Danmark. Det er meget vigtigt, fordi den grønlandske Befolkning jo ikke har nogen Repræsentation paa Rigsdagen og derfor ganske naturligt betragter Grønlandsudvalget — det har vi mange Beviser paa — som det Organ, hvorigennem de frembærer de Ønsker, som de nu har deroppe. Af den Grund beklager jeg, at man ikke har forelagt Forslaget for Udvalget. Der er ogsaa en reel Grund til at beklage det, thi hvis man havde forelagt det for Udvalget, vilde man have undgaaet den uheldige Formulering, som Forslaget nu har faaet, og som allerede de to foregaaende Ordførere har været inde paa, nemlig dette, at man som